PRÁZDNOTA
MICHAELA
MERGLOVÁ
24時ホップオル
歌舞伎町

PRĀZDNOTA

24H ホッフオル
歌舞伎町
ミコキエラ
トラオ
夢
ニレロホ

PRÁZDNOTA

MICHAELA
MERGLOVÁ

Copyright © Michaela Merglová, 2023
Cover © Lukáš Tuma, 2023
Cover Illustration © Neli Dobiášová, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2023

ISBN 978-80-278-0114-5 (print)

ISBN 978-80-278-1289-9 (ePub)
ISBN 978-80-278-1290-5 (mobi)
ISBN 978-80-278-1291-2 (pdf)

Na dni, kdy Mun Sang zmizela, nebylo nic zvláštního.

Ulicí se táhl smrad benzínu a spálené gumy. V kaluží ch se odráželo světlo neonů z laciných vývěsních tabulí, které lákaly kolemjdoucí na údajně nejlepší ramen ve městě, na masáž snů a na široký výběr nového oblečení. Podle pohledu do výloh ale nebylo ani v jednom případě o co stát. Z blízkého nonstop baru se ozýval hluboký basový beat přehlušující vytrvalé tepání deště.

I když ruch podniků udržoval zdání divokého života, ve skutečnosti tenhle kout města umíral stejně jako celá čtvrť Britanica. Velká část výkladních skříní, vytlučených nebo zakrytých posprejovanou překližkou, zela prázdnotou. Spousta domů se proměnila ve slumy a squaty pochybných existencí a lidé, co se trousili ulicemi, neměli svým vzezřením daleko k záchytce nebo krchovu.

Na mostě přes řeku stála osamělá postava.

Drobná dívka patřila podle rysů k dětem emigrantů, kteří do Metropole přišli po válce. Pleť jako porcelánová panenka, šikmé oči, černé vlasy s vybledlým modravým pruhem. Zírala na vodu a nejspíš ji vůbec netrápilo, že ji smáčí déšť.

„Slečno? Jste v pořádku?“ Starostlivý hlas náhodného kolemjdoucího ji přiměl se otočit.

Usmála se, plaše sklonila hlavu a přikývla. „Ano, jsem v pořádku. Děkuji. Jen musím něco udělat."

Muž zaváhal, zda jí nenabídnout doprovod pod svým deštníkem. Přece jen dívka, co stojí sama na mostě a nedbá na déšť, nevěstí nic dobrého, zvlášť v téhle chudobou prolezlé čtvrti. Nadechl se, aby ještě něco řekl, ale opřel se do něj vítr a muž si pomyslel, že už beztak udělal dost, když sem odbočil ze své trasy. A nakonec, jen kousek za silnicí stálo komunitní centrum, kde by dívka našla pomoc, kdyby ji hledala.

Pokrčil tedy rameny a odspěchal přes most pryč.

Když došel ke girlandě s rozsvícenými červenými lampiony, otočil se a zamžoural clonou sílícího deště. Dívku už ale na lávce neviděl.

Možná ji jen přehlédl.

Možná mu ji schoval ten hustý déšť.

A možná tam opravdu už nebyla.

O dvanáct hodin později se na stejném místě zastavil muž v odřené koženkové pilotce. V prstech křečovitě svíral telefon, jako by z něj chtěl vymáčknout zprávu, na kterou čekal. Bál se jako už dlouho ne.

Jeho snoubenka Mun Sang zmizela.

Kapitola 1

Kancelář Good Thoughts vypadala, jako kdyby robot zařizoval oázu ezoterického duševního klidu podle fotky. Bílé stěny, bílé hodiny, bílý gaučík a bílý stolek s bílou vázou, z níž trčela umělá orchidej. Bílá.

Celou tu vykastrovanou sterilitu doplňovala otravná hudba harfy linoucí se z reproduktorů u stropu a plastikový kalendář s táhlem, které označovalo dnešní den, 17. března 2042.

V celé místnosti se nenacházelo nic, co by působilo osobně nebo vřele – žádná fotografie, obraz, dokonce ani hrníček s humoristicky hloupým nápisem. Čišela z toho prázdnota, která jen čekala, až ji někdo zaplní.

Zvonek zabzučel přesně ve tři čtvrtě na jednu.

O minutu později se ozval znovu.

Rebeka vyšla ze své pracovny a nahlédla do čekárny. U stolu, kde měla sedět asistentka Leny, nikdo nebyl.

Zvonek se opět rozdrnčel.

Rebeka se zamračila, ale odzvonila. Slyšela těžké zaklapnutí venkovních dveří a šoupavé kroky na schodech. Pak se člověk zarazil, očividně nemohl najít správnou popisku na dveřích, a tak Rebeka rovnou zmáčkla bzučák a zamračila se ještě víc.

Netušila, kam Leny zmizela, ale nelíbilo se jí to.

Ve chvíli, kdy do čekárny vstoupil drobný, kulatý muž v pršiplášti, práskly vchodové dveře znovu. Na schodech spěšně zaklapaly podpatky a neklidné zvonění klíčů prozrazovalo, že se Leny právě odněkud vrací.

Muž se nervózně zadíval na Rebeku a kývl jí na pozdrav. „Mám… mám se posadit?“ ukázal na stísněné židličky v čekárně. Blonďaté vlasy si sčesal tak, aby zakryly počínající plešatění, pod nosem měl knír, na který byl zřejmě hrdý, třebaže díky němu vypadal jako pornomagnát ze starých filmů, a u krku sepnutý límeček košile, která dusila tlustý krocaní krk. Malý, zavalitý, od pohledu měkký.

Rebeka však viděla i něco jiného. Šedého. Vazkého.

Táhlo se to za ním jako šnečí sliz, sedělo mu to za zády, tlačilo do týla, stékalo po rukou.

„Ach, pan Ramoudt, promiňte, promiňte! Hned jsem u vás!“ Z chodby se vynořila Leny. Měla vysoký pronikavý hlásek, který huhňavě přerušovalo polykané jídlo.

Muž se překvapeně otočil, když vyběhla za ním, málem ho přitom porazila a nabídla mu na pozdrav umaštěnou ruku.

Asistentka začala na nového hosta překotně mluvit a Rebeka se mlčky stáhla zpět do kanceláře. Na stole na ni čekaly desky s klipem. Informace na vytištěné kartě prozrazovaly jen hrubé základní informace. Jméno, věk, povolání a v okénku vepsanou položku, se kterou přichází.

Potíže v manželství.

Tak jako skoro všichni muži ve středním věku, co sem chodí, pomyslela si.

Letmým dotekem si zkontrolovala vlasy. Nenáviděla drdol. Měla pocit, že by její vlasy měly být volné, ale zkušenosti ji naučily, že je nejlepší svázat si je co nejpevněji. Upravila si sukni, zkontrolovala, že nemá na svetru žádné smítko.

Čekala.

V celou se dveře otevřely a Leny uvedla muže dovnitř. „Pan Ramoudt," oznámila vcelku zbytečně a opět se vytratila.

Rebeka nabídla muži ruku. „Dobrý den, těší mě."

Zaskočeně se na ni zadíval, ale letmo ji stiskl. Měl dotek chcíplotiny. Pak ruku stáhl, evidentně v rozpacích, a nejistě se rozhlédl. Slizký stín se mu obtočil kolem krku. „Mohu se posadit?" zeptal se přiškrceně.

„Samozřejmě. Prosím."

Ramoudt se distingovaně usadil na kraj gauče. Seděl nepohodlně, a aby taky ne – za jeho zády bobtnal tmavý, vlhký blob, který zabíral téměř všechen ostatní prostor sedačky.

Rebeka se usadila naproti němu. „Kdykoli se na to budete cítit, můžeme začít."

Muž si olízl nervózně rty. Sliz se mu slintavě obtočil kolem hrdla. „Já jsem… Remco. Remco Ramoudt."

Kývla a povzbudivě se usmála.

Remco si protřel ruce. Všimla si, že má na prsteníčku bílý kruh – znamení, že ho ještě před nedávnem zdobil prsten.

Nejspíš snubní.

„Můžu… Můžete mi… Jak se… Smím se zeptat, jak… jak se jmenujete?“ vykoktal ze sebe a přejel si dlaní po krku, jako by přítomnost té hnusné věci za sebou cítil.

Rebeka mu užuž chtěla přisunout sklenici s vodou, když si najednou uvědomila, že na stolku až na okrasnou plastovou květinu a letáček plný žvástů o relaxačních technikách nic není.

Zatracená Leny!

„Já jsem Alex,“ představila se rychle.

V práci byla vždycky Alex. Na jméně nezáleželo, byl to beztak jen způsob, jak pro klienta pojmenovat prázdnotu. „Nabídla vám kolegyně něco k pití?“

Potřásl hlavou.

Rebeka mu věnovala omluvný úsměv a vstala. „Hned to napravím, vteřinku.“

Ze dveří vyšla tiše jako myška.

Leny seděla u stolku za počítačem, točila se na židli sem a tam, v uších sluchátka, prsty klepala zuřivě do mobilu. Všimla si Rebeky, až když stála přímo před ní, a polekaně sebou trhla. „Co?!“ vyjekla, zatímco si rvala z uší sluchátka.

„Nabídla jsi panu Ramoudtovi občerstvení?“

Leny se kousla do rtu. „Ach! Promiň, já zapomněla!“

„Tak to naprav,“ odvětila Rebeka studeně.

Asistentka se líně zvedla.

Rebeka stiskla rty. „A Leny? Jestli kvůli té hudbě mineš nějaký telefonát a přijdeme o klienta, nechám

ti to strhnout z platu." Sice technicky neměla oprávnění něco takového udělat, ale Leny to naštěstí netušila.

Asistentka na ni upřela velké vykulené oči, ale to už se Rebeka otočila a vrátila do kanceláře.

Remco se kýval ze strany na stranu a blob s ním.

„Moc mě to mrzí, kolegyně vám za chvilku donese něco k pití," řekla Rebeka, uhladila si drdol a posadila se. „Není to samozřejmě omluva, ale je tady nová. Kdykoli budete připraven, můžeme pokračovat, Remco."

Při tom oslovení sebou trochu škubl a pak se nadee chl. „Já… já moc nevím, jak to funguje," vyrazil ze sebe. „Doporučil mi to jeden kolega, co tu byl, ale nikdy jsem nebyl u… u… u jednoho z *vás*." Ze způsobu, jakým to řekl, sálal přemáhaný odpor.

Rebeka naklonila hlavu a ucítila, jak se její podrážděnost mění ve frustrovaný vztek. „Kolegyně vám neřekla pravidla?"

Já tu Leny přerazím!

„Dala mi podepsat nějaký papír a něco říkala, ale asi jsem ji moc neposlouchal, terapeuti mě akorát znervózňují… Můžete mi to shrnout? Znovu?"

„Samozřejmě. Dnes na sebe máme tři hodiny. Naše sezení nemá žádná pravidla, krom jediného."

„Ne-nesmím nic rozbít," vykoktal.

Rebeka sebou trhla.

Remco zrudl, jako by řekl něco vulgárního. Normální člověk by to přešel a ani se nad tím nepozastavil, jenže Rebeka viděla, že nahnaná krev v jeho tvářích nebyla

důsledkem studu, ale prudké facky, kterou mu zničehonic pleskavě vlepila obluda bobtnající za jeho zády.

„Ano," přikývla, mírně vyvedená z míry. Znovu si upravila drdol. „Na to byl ten papír, který vám dávala kolegyně podepsat – nesmíte rozbít nic v kanceláři a nesmíte na mě vztáhnout ruku. Ale jinak je tohle váš prostor. Můžete sedět, chodit, ležet, stát, mluvit, křičet – cokoli, co je vám příjemné. Můžete i mlčet, ale je vždycky nejlepší, když mi povíte, co vás trápí, abych vám mohla pomoci. Jsem tu teď pro vás, a až budete odcházet, slibuji, že se budete cítit lépe."

Remco sklonil pohled k dlaním. Chvíli mlčel, jak sbíral odvahu otevřít bolavé téma. Stín za ním se roztekl v neforemnou, dehtově černou louži. „Mám potíže se ženou," řekl pak.

„Povíte mi o nich víc?"

Okraje louže se zachvěly a zrudly jako krev. „Je to kurva," vydechl Remco. Hlas měl klidný, sám ale klidný nebyl.

Z louže vyrazila ohromná šarlatová chapadla, která začala zuřivě chňapat všude kolem.

Rebeka se ani nehnula.

„Našel jsem ji doma," mumlal Ramoudt a hlas mu hrubl vztekem. „V posteli. S jejím asistentem. Věděl jsem, že s ním chodí po práci na kafe, ale netušil jsem, že s ním… Netušil jsem, že… že spolu… že je ku-kurva. Kurva, kurva, kurva, kurva!" Poslední slova už křičel.

Chapadla rudla a omotávala se kolem něj, jako by se ho pokoušela zadusit.

Rebece se zježily vlasy v zátylku. Cítila, jak ji zaplavují cizí pocity.

Vztek. Bezmoc. Neovladatelný hněv. Bolest. Smutek. Chuť vraždit. Chuť plakat.

Byla to symfonie, jednotlivé tóny propletené v harmonickém chaosu, jedny hlasitější a výraznější, jiné tlumené.

Remco se zachvěl. S posledním slovem mu do očí vhrkly slzy. Vzlykl a skrčil se, jako by se propadal do sebe. Mrak kolem něj už zase zčernal. Tvary, ještě před chvílí ostré, se začaly opět ztrácet a roztékat, a váha obřích chapadel tlačila mužíka k zemi.

Rebeka se nadechla a otočila ruce dlaněmi vzhůru. Hněv mizel, pocity se z ní vytrácely. „Povězte mi o tom víc," vybídla ho.

Remco se díval do podlahy, jako by ho samotného vyděsilo, co z něj vyšlo. „O-omlouvám se," zašeptal. „Nechtěl jsem být sprostý, já…"

„To nevadí. Tady můžete říct cokoli, a čím otevřenější budete, tím lépe vám na konci bude," ujistila ho.

Ztěžka si povzdychl. „Já… Lea a já… My jsme spolu sedm let. Sedm let."

„To je dlouhá doba."

„Poznali jsme se ještě za studií. Byla z dobré rodiny, velmi vlivné. Její otec mi zajistil místo v bance a pomohl mi šikovně investovat. Měl konexe, ale taky rakovinu. Terminální. Lea chtěla, aby ji vedl k oltáři, a tak… A já chtěl… Prostě, vzali jsme se půl roku po tom, co jsme se poznali. Rozuměli jsme si a byl to logický krok pro

nás oba. Brali jsme se v Královských zahradách mezi rozkvetlými rododendrony.“ Remco si protřel čelo. „Promiňte, strašně plácám, ale nevím, kde začít…“

„To vůbec nevadí,“ kývla a naklonila hlavu. „Řekl jste rododendrony.“

Černý stín v okrajích znovu zrudl.

Rebekou projela vlna cizího vzteku.

Usmála se.

Našla citlivé místo.

Výborně.

Remco stiskl čelisti. „Rododendrony! Víte, že jsem jí jeden před měsícem nechal přivézt až z pěstírny v Koreji? Stál tolik, co celé zahradní jezírko! Chtěl jsem, aby měla radost, chtěl jsem oslavit naše výročí něčím zvláštním…“ Zarazil se a ztěžka se nadechl. „Lea nemusí pracovat, nemusí hnout prstem. Máme dům ve vilové čtvrti, ne jednu z těch plechových králíkáren, ale opravdový dům z dobrých cihel, ze skla, s velkou zahradou a garáží. Nechal jsem ho postavit od základů. Vydělávám dost na to, abychom měli dům v pěkné čtvrti. Když si chtěla založit vlastní květinářství, zaplatil jsem to a zařídil jsem, aby nemusela nic dělat. A místo toho, aby byla aspoň vděčná, spí se svým asistentem. Asistentem! A ne jednou! Zeptal jsem se jí a řekla mi, že s ním má poměr už druhý rok. Druhý rok, to je… Urážka! Jen dávám a dávám, a k čemu? Aby si šla za zajíčkem? A ještě mi řekla, že je to moje chyba, že se se mnou nudí! Nenávidím ji! Chci, aby umřela! Aby byla mrtvá. Aby oba byli!“ Sevřel pěsti.

Z temnoty jeho mysli se opět vynořila zuřivá chapadla, tentokrát už ale byla Rebeka připravená. Hněv, vztek, zloba, ukřivděnost, natáhla se po nich a nasávala je jako vysušená mořská houba. Proudily jí žilami, vařily jí krev.

Uviděla ženský obličej, hezké rysy, klenuté obočí, vystouplé lícní kosti, drobný nosík a véčkový tvar tváře, kterému nejspíš dopomohl k dokonalosti šikovný plastický chirurg.

Hlavu jí plnily útržky vzpomínek. Viděla tu ženu, jak se směje v zahradě mezi růžovými rododendrony, jak se šklebí s očima přimhouřenýma před ostrým sluncem, jak přezíravě naklání hlavu k manželovi, který jí něco říká.

A pak uviděla rudou mlhou jiný obraz. Fantazii. Stejnou ženu ležící nahou na zemi v rozšiřující se rudé kaluži. Rozbité rty, napuchlé oko, krev v koutku úst. V místě krásných lícních kostí rány žiletkou. Bradu zastříkanou lesklými kapkami z prořízntého hrdla. Bodné rány po těle. Díru ve spánku.

Cítila vztek. Rudý, zuřivý vztek.

Temný mrak se vztyčil a otočil se k Rebece.

Remco sebou překvapeně cukl. „Co to…?“ vydechl.

Rebeka se dívala do jeho vystrašených vodnatých očí. „Ano?“ zeptala se klidně.

Remco uhnul pohledem a nervózně si promnul ruce. „Já nerozumím… Mám pocit, jako by se něco dělo, ale nevím… Nechápu, všechny terapie, o kterých jsem četl…“

Oči se jí zaleskly. Usmála se.

„Ale pane Ramoudte," protáhla pomalu, „tohle přece není terapie."

* * *

Hodiny tikaly.

Remco Ramoudt se díval na ženu před sebou. Vypadala jako socha – chladná, klidná, nepřístupná, upravená a dokonalá tak, až to bylo děsivé. Přikyvovala, občas zareagovala a on měl pokaždé pocit, jako by sebrala z jeho nitra něco, co ho tížilo. Jako by prošel šípkovým křovím a ona postupně vytahovala trny, jeden po druhém.

Slova se z něj řinula jako krev z otevřené rány. Říkal věci, které nikdy nechtěl vyslovit. Věci, kterých se sám bál a styděl se za ně. Věci, které až s vyslovením formovaly jeho pocity.

Čím víc mluvil, tím klidnější si připadal. Tíha, která ho drtila, se rozvolňovala, vztek se rozplýval, ublíženost mizela.

Nakonec nastalo ticho.

Budík zazvonil. Odměřený čas vypršel.

„To bude dnes všechno. Jak se cítíte?" zeptala se ho ta žena naproti němu a Remco se usmál.

„Dobře. Myslím, že se cítím dobře." Uchechtl se. „Páni," vydechl nevěřícně. „Nemyslel jsem, že to pomůže. Vážně ne, zvlášť za ty peníze! Na tyhle ezo věci nevěřím, ale teď… Je mi opravdu dobře."

Neusmála se na něj zpět. Jen vstala, nabídla mu ruku na rozloučenou a čekala.

Ale on ji nestiskl. Díval se na ni jako na cosi odporného, něco pod jeho úroveň. „Pošlete mi fakturu," řekl odměřeně. „Mé údaje máte."

S tím zamířil ke dveřím a odešel.

* * *

Rebeka se za mužem dívala rozostřeným pohledem.

Dveře klaply.

Dopotácela se ke svému pracovnímu stolu a tam padla na kolena. Zašmátrala rukama v prostoru. Pevně svírala čelisti, dokud nenahmátla kovový okraj umyvadla.

Přitáhla si ho blíž a začala zvracet.

Nenáviděla drdol. Ale zkušenosti ji naučily.

* * *

Probudily ji hlasy a zvuky. Vrzání. Někdo hýbal nábytkem.

Rozlepila oči. Připadalo jí, že má srdce z olova.

Drobná hnědovláska právě odsouvala židli od stolu a pod paží držela umyvadlo. Jeho kovové dno se lesklo vlhkou čistotou.

Zaplavila ji úzkost. Nebyla si jistá, kde je ani kdo je to před ní.

Hlava jí třeštila, myšlenky jako by někdo rozstříhal na kusy a prohnal skartovačkou.

Najednou ji zaplavila panika. Nebyla si ani jistá, kdo je ona sama.

Kdo jsem? Kdo jsem?!

V hlavě jí přeskakovaly obrazy.

Květináče plné rostlin vyhnaných do květu ve skleníku, vůně rododendronů, drahé svatební šaty, velkými zlatými písmeny vyvedený nápis *Evropská banka* na prosklené výškové budově v Tervurenu, pach koženky a potu v nevětrané kanceláři, papíry, funění dlouho nabíhajícího počítače…

Něčí pot, sténání, nahá kůže, do které se zarývají nehty, klapnutí dveří, křik, hádka…

Krev.

Spousta hněvu a krve.

Rána ve spánku a řezance žiletkou na kůži.

Zalila ji hrůza, ale to už věděla, že nic z toho nepatří jí. Bylo to jako vzpomínat na záběry z televize.

Jména. Remco. Lea. Alex.

Kdo jsem, kdo jsem, kdo…?

Alex?

Ne.

Lea?

Ne.

R… R… Rebeka?

Rebeka.

Rebeka, Rebeka, Rebeka…

Soustředila se na zvuk toho jména, na jeho tvar, obtáhla si každé písmeno jazykem po patře, dokud ho v sobě neucítila rezonovat.

Tíha se začala rozpouštět. Vzpomínky bledly. Konečně se začala uklidňovat, v hlavě se jí rozjasňovalo a obrazy, které ještě před chvílí mátly její smysly, najednou připomínaly starý filmový pás.

Zůstávala jen bolest hlavy a odporná chuť vlastních zvratků v ústech.

Cizích zvratků.

Nebyly moje. Nešly ze mě, ne skutečně. Možná vyšly z mého břicha, ale tohle nebyla moje nevolnost.

Zhluboka se nadechla.

Jsem Rebeka.

Zamrkala.

Leny jí připravila na konferenční stolek vysokou sklenici vody, ve které se slabým šuměním mizela bílá tabletka vitamínu.

Rebeka se posadila.

Gauč zavrzal. Asistentka se otočila. „Ach. Promiň, nechtěla jsem tě budit. Jen je pozdě, už jsem potřebovala uklidit," řekla omluvně.

„Kolik je?" Rebečin hlas zněl hrubě a řezavě jako piliny. Přiměla se sevřít prsty kolem sklenice a vypít ji. Každý pohyb byl těžký a nepříjemný, ale kontrolovaný.

„Půl sedmé."

Rebeka odložila prázdnou sklenici a otřela si rty. „Mělas mě probudit."

„Vypadalas unaveně, myslela jsem…"

„Vždycky vypadám unaveně, Leny. To je práce. Ale nejpozději hodinu po klientovi mě musíš vzbudit, říkala jsem ti to."

„Ach. Promiň. Zapomněla jsem." Úsměv na hezké tváři vypadal upřímně, Rebeka se ale nemusela ani moc soustředit, aby věděla, že je to Leny jedno – a že na to do zítra nejspíš stejně zase zapomene.

Kdybych ji aspoň mohla vyhodit, ale stejně jako mě i ji zaměstnává firma. A za ty peníze sem nikoho jiného neseženou, pomyslela si zklamaně.

„Tak si to někam napiš pro příště, ano?" zamumlala a vstala. Vrhla pohled na sklenici. *Aspoň že na vitamín nezapomněla, to je pokrok.*

„Dneska už můžeš jít," kývla Rebeka ke dveřím. „Jen něco dodělám a půjdu taky. Pak zamknu."

Leny se vypařila jak pára nad hrncem. Její kozačky zaklapaly na schodišti, ozvalo se prásknutí venkovních dveří a pak se kancelářemi Good Thoughts rozhostilo ticho.

Rebeka si do papírů připsala několik poznámek, doplnila na fakturu částku a zavřela složku Remca Ramoudta do stolu.

Krátce se usmála. Dnešek byl dobrý den. Bohatí klienti jako Ramoudt jí neklepali na dveře často, a i když sezení s ním zabralo většinu dne a stálo ji hodně sil, odměna za to stála. Sice z ní většinu stáhne Mo, ale dokud zvládne Rebeka nabírat bohatší klienty, nebude jí nikdo z firmy dýchat na krk.

Tenhle měsíc si ty jejich kvóty zvládnu uhlídat. Díky bohu.

Když si přehodila přes ramena kabát, ciferník budíku ukazoval sedm třicet.

Povzdychla si. *Cilka už si bude dělat starosti.*

Vzala za kliku, zadívala se na telefon, aby zkontrolovala zmeškané hovory – a vkráčela do muže, co stál přímo za dveřmi.

„Och!“

Obličejem se zabořila do hnědé pilotky a chřípí jí naplnila vůně staré koženky.

Muž se zapotácel.

Něco spadlo na zem, svištění rozsypaných papírů.

Rebeka polekaně couvla, stiskla silněji klíče a zadívala se na cizince.

Měl krátké černé vlasy, tvář přistěhovalce s korejskými kořeny, bradku a hezké rty. Kromě hnědé pilotky, do níž vrazila, měl na sobě odřené džíny a kvalitní kožené boty.

Nic, co by křičelo zloděj nebo nebezpečí – jediný pocit, který kolem sebe cítila, bylo překvapení.

„Promiňte, chtěl jsem akorát zaklepat…“ Měl tichý, hluboký hlas. Dřepl si a začal sbírat rozlétané papíry.

Rebeka zaváhala, ale pak se sehnula, aby mu pomohla. Papíry byly vytrhané listy z kroužkového zápisníku, zhusta popsané drobným úhledným písmem. Dívčí rukopis.

… na výlet, nemůžu se dočkat, až uvidím všechna ta světla a…

… protože jsem pitomá, pitomá, PITOMÁ a nikdy už rakiji nebudu…

… dali poke bowl, ale mango nebylo zralé a klíčky…

Odtrhla od zápisků oči a podala je muži, který se právě zvedal. Přijal je a usmál se. „Omlouvám se, tohle nebyl úplně nástup, jaký jsem si představoval," řekl a vstal.

Potřásla hlavou. „To já se omlouvám, já do vás vrazila. Potřebujete něco?"

„Ano, já…" Projel si prsty ve vlasech. „Vy už ale asi odcházíte, co?"

„Dneska už zavírám, ale můžu vám naplánovat schůzku, když mi řeknete, o co jde."

Sklonil oči k papírům. „Moje snoubenka se ztratila a já ji potřebuji pomoct najít."

„Aha! O patro výš."

Zamrkal. „Prosím?"

„Soukromá detektivní kancelář je o patro výš ve dvojce. Lidé si to často pletou, protože na zvoncích…"

„Ne, já… já jsem přišel za vámi. Potřebuji pomoc od vás."

„Ale já lidi nehledám, já jim jen pomáhám, když mají potíže." Ukázala na oloupanou ceduli na dveřích, která hlásala: *Good Thoughts – Zbavte se negativních emocí rychle a levně!*

Muž v pilotce naléhavě přikývl. „Já vím. Proto potřebuji vaši pomoc. Moje snoubenka… Myslím… Myslím, že jste empatka. A myslím, že Sang je taky jedna z vás."

* * *

Z cizích sluchátek se ozýval chraplavý hip hop. Okno vlaku rezonovalo, jak jím třásl vzduch v tunelu. V černé

tmě plné mastných čmouh a odrazů unavených zamaskovaných tváří občas probliklo světlo – tu žluté, tu červené.

Rebeka se dívala na vlastní odraz. Pronikavé hnědé oči, rovné vlasy schované v drdolu pod čepicí, na tváři maska chránící ji před smogem a malomocností měsa ta. Věděla, že se pod ní skrývá souměrná, zaměnitelná tvář evropského typu. Nebyla ošklivá. Někteří dokonce říkali, že je krásná. Nevadilo jí to, i když věděla, že smyslem těch lichotek je vždy jen snaha o sex. Zatím nepotkala jediného člověka, který by její krásu ocenil čistě pro estetiku.

Nevýhodou empatů bylo, že společenské hry nemohli hrát, protože dokázali prohlédnout, co se za nimi skrývá. Uměli lidi přečíst, pochopit, odhadnout a někdy také ovlivnit a zmanipulovat. Někteří, jako Rebeka, zvládli na svých schopnostech vystavět potichu funs gující živnosti.

Většinou o nich ale nemluvili.

Jako Sang, očividně.

První lidé s rozšířeným spektrem percepce, jak se jim říkalo odborně, vystoupili veřejně na přelomu milénia. Jejich vnímání přesahovalo hranice toho, co jiní vidí, slyší nebo prožívají, aniž by tyto jevy někdo mohl připsat psychické nemoci. Dlouho utajované studie dokonce konstatovaly nalezené rozdíly ve strukturách mozku, shledaly však, že empati nejsou nebezpeční pro společnost. Obvykle jen spatřovali fyzické manifestace nálad a pocitů. Jiní ale uměli proniknout i do myšlenek, snů

nebo vzpomínek, což vedlo k ostrým debatám o bezpečnosti a k časté stigmatizaci.

Netušilo se, kolik přesně jich na světě žije, ale ve Spojené Evropě odhady hovořily o jednom z deseti tisíc lidí. Předpokládalo se, že první ročníky se narodily na přelomu padesátých a šedesátých let. Nikdo však nevěděl, kde přesně se objevili poprvé.

Většina empatů se vyskytovala v nejvýchodnějších oblastech Evropy, což lidé považovali za důkaz experimentů v Ruské federaci, nebo za výsledek dlouho utajované havárie jaderné elektrárny Majak.

Jenže empati se nacházeli i jinde po světě. V Číně a Indii byli zatýkáni, v Koreji a Vietnamu vyhledáváni překupníky s bílým masem, v občanskou válkou zmítané Severní Americe vznikly dokonce registry a vlády využívaly empaty k vojenským účelům. Vyrojila se tak řada konspirací o tom, kde se vzali a proč – od novodobého Agentu Orange přes etapu lidského vývoje a zmutovaný virus až po božskou intervenci nebo geneo tické inženýrství té či oné vlády. Tisíce názorů a obvykle nepřátelský přístup společnosti.

Za léta své veřejné existence se tedy empati naučili, že to nejlepší, co mohou dělat, je o své rozšířené percepci raději pomlčet.

„Vlak přijíždí do stanice Vítězné nábřeží."

Odtrhla pohled od okna a zadívala se na odřené červené desky, jejichž rožek vykukoval z kabelky.

Sama si nebyla jistá, proč si je vlastně vzala. Muž, do něhož vrazila, se jí představil jako Thomas Park

a souhlasil, že se zastaví zítra v jedenáct, aby jí pověděl víc o své ztracené snoubence.

„Prosím," řekl pak naléhavě, když s ní sešel po schodech ke vchodovým dveřím. „Tohle je její deník. Nenašel jsem v něm nic, co by mi pomohlo, ale vy… Třeba vy v něm objevíte něco víc."

Užuž se chystala něco namítnout, když se jí zadíval do očí a šeptl: „Prosím, pomozte mi."

Cítila jeho zoufalství, bylo jako všeobjímající studený déšť, jako jediný akord klavíru, co člověku okamžitě rozechvěje srdce.

Sevřela prsty kolem odřených desek.

Thomas Park vděčně kývl, sklonil hlavu a vyšel ze dveří. Venku pršelo, slyšela, jak kapky dopadají na chodník a do kaluží, otevřenými dveřmi viděla provazce deště, které halily obrysy ulice a domů do rozmlženého hávu.

Pak dveře zapadly s těžkým kovovým klapnutím a ona osaměla na chodbě. Sklonila pohled k červeným deskám ve svých dlaních, jako by nechápala, co se právě stalo. Nakonec deník schovala do kabelky, zapřela se do kliky a vyšla ven do houstnoucího deště.

Muže v hnědé pilotce už neviděla, polkly ho posprejované a neony ozářené uličky Metropole. A tak se vydala svižně přes silnici do podchodu do metra a vyrazila domů.

„Vítězné nábřeží. Příští stanice Výšiny."

Vagón se vyprázdnil. Dál za Výšiny jezdilo večer vždy jen pár podivínů nebo lidí příliš chudých na to, aby si mohli dovolit lepší bydlení. Skladba ve vagónu tomu

i dnes odpovídala – kostnatá stařenka sedící na rožku čtyřsedačky naproti Rebece, přes uličku cukrující se dvojička hispánských gayů, v zadní části skupinka dívek z Balkánu, jejichž propadlé obličeje a ušpiněné oblečení prozrazovaly, že míří na ubytovny…

Dveře zapískaly. Najednou se ozval rachot – Rebeka zvedla hlavu.

Do dveří se na poslední chvíli prudce vlámal výrostek v háčkovaném kulichu. Pořízek měl vzhledově kolem sedmnácti, v uších sluchátka, na sobě příliš velkou mikinu a rozšklebené špinavé tenisky. To vše by bylo v pořádku, nebýt dvou varovných signálů. Tím prvním byl papírový sáček s vyčuhujícím hrdlem lahve v levici.

Tím druhým balisong v pravačce.

Rebeka ztuhla.

Na rozdíl od ostatních lidí viděla ještě jednu věc, která jí způsobila těžkost v žaludku.

Obří čtyřhlavou hyenu s rudýma očima, jejíž hlavy chňapaly, štěkaly a kroutily se na obludném stínovém těle kráčejícím mladíkovi po boku.

Sklopila pohled dostatečně rychle, aby si nevšiml, že si ho prohlížela.

S trochou štěstí to bude stačit.

Souprava se dala do pohybu.

Mládenec s ní. Padl plnou vahou na staršího muže, který se držel tyče u dveří, zařval na něj nadávku a vrávoravě se začal potácet metrem.

Rebeka viděla, jak se hyena blíží. Její zubaté hlavy vyly a vztekle vyrážely po stínech lidí v metru.

Zastavil se nad stařenkou.

Rebeka ztuhla. Věděla, co se stane, cítila to.

„Uhni, píčo!“ zaječel mladík, až mu od úst odletěly sliny. Subtilní žena leknutím nadskočila. Nejspíš si ani nevšimla jeho eskapády při příchodu, teď se však hrůzou rozklepala. Vytřeštila na mládence oči.

Vycenil na ni zuby.

Hyena řvala.

Stařenka se chytila tyče. Rebeka se chtěla zvednout s ní, ale metro sebou v té chvíli prudce cuklo do zatáčky. Rebeku to přimáčklo do sedačky, stařenka se zapotácela a upadla. Mládencem pohyb smýkl rovnou na sedačku naproti Rebece.

„Píča blbá, chachá!“ zachechtal se a široce se rozkročil.

Rebeka se nepohnula. Vnímala, jak se prostor kolem ní vylidňuje. Cestující se mu klidili z cesty nebo dělali, že si ho nevšímají.

Stará žena se s hekáním vyškrábala na nohy, muž, do kterého předtím vrazil, se přitiskl ke dveřím, Hispánci využili toho, že je pozornost upřena jinam, a prchli na nejvzdálenější konec vagónu.

Chlapík sedící o kus dál vedle Balkánek jen zvedl noviny výš, aby na něj nebylo vidět.

V části, kam mladík nastoupil, zůstala jen Rebeka, uvězněná v nejkrajnější rohové sedačce metra.

Do háje!

Dívala se do podlahy a snažila se být neviditelná. Teď už nemohla vstát, zbytečně by na sebe přitáhla jeho pozornost. Naposledy ve zprávách mluvili o násilníkovi,

který v drogovém rauši zabil dva cestující metra, před třemi dny. V Metropoli se takové věci stávaly často.

Dvě stanice. Musím vydržet dvě stanice. A doufat, že tenhle nebude fyzicky agresivní.

Mládenec upil z flašky a hlasitě říhl. „Co ty, kundo?" Teniskou strčil do jejího kotníku.

Ani se nepohnula, jen strnule zírala do země jako kolouch vystrašený světlomety auta.

„Hej, kundo! Mluvim s tebou! Podívej se na mě, he?!" Zvýšený hlas a podrážděnost.

Rudý stín jeho démonů rozevřel čelisti a zavyl.

Špatný začátek.

Cítila kolem sebe chlad. Nikdo v celém vagónu neměl chuť do eskalace zasahovat, všichni mlčeli vděční, že se opilec nevěnuje jim.

Skončila v tom sama.

A tak ho poslechla. Zvedla oči od podlahy a upřela je do těch jeho.

Byly skelné a zastřené alkoholem. Tmavé jako noc a vzteklé jako nejtemnější zákoutí lidské duše.

Hlavně opatrně.

Ucítila, jak se jí ježí vlasy v zátylku, když se opatrně zanořila za mladíkův pohled.

Nemusela chodit hluboko, emoce vířily hned na povrchu jako kobylky nad polem, neuspořádané a hlasité, bzukot strachu a vzteku a touhy strašit a ubližovat. Plavaly v něm myšlenky na bolest, kterou někomu způsobí.

Rychle se stáhla a uhnula očima k jeho kolenům. „Ano?" šeptla.

„Řek sem, že na tebe mluvim, píčo. Neslyšelas?!“

„Slyšela,“ přikývla.

„Tak si sundej tu sračku z ksichtu! Vsadim se, že seš hnusná jak prdel, dyž se schováváš pod takovou mrdku!“

„Ano, to jsem,“ přitakala pokorně.

Usmál se. Líbilo se mu, že se ho bojí. Hyena spokojeně zavrněla. „Tak to sundej, hned! Chci vidět tvuj ksicht!“

Zvedla ruce a zahákla ukazováky o hranu roušky. Stáhla si ji pomalu pod bradu.

Zamračil se. „Řek sem sundej, píčo, celý! Celý to sundej!“

Rebeka se zachvěla, ale přetáhla si přes uši gumičky.

„Chm. Nejseš tak hnusná, jak sem myslel. Ale seš stará,“ zhodnotil.

Přikývla. Srdce jí bušilo a jen se modlila, aby vlak brzy zastavil. Na Výšinách se nacházela policejní stanice. Třeba by do večerního spoje mohl přistoupit někdo z metropolitní hlídky.

Mohl by mít u sebe taser a s trochou štěstí i ochotu pomoci dámě v nesnázích.

I když pravděpodobnější bylo, že by se stáhl na opačný konec metra jako všichni ostatní.

„Vlak přijíždí do stanice Výšiny.“

Hlášení prořízlo napjatou atmosféru ve vlaku jako nůž rybí břicho. Většina cestujících se soustředila v nervózních hloučcích kolem dveří. Stařenka mačkala tlačítko na otevření ještě dlouho předtím, než vlak začal zpomalovat. Cvakání znělo jako morseovka.

Mladík si toho nevšímal. Už měl svou oběť, jíž blokoval cestu ke dveřím, a očividně mu to stačilo. Zašermoval ve vzduchu mimoděk levačkou s alkoholem. Z lahve se vyřinula hnědavá tekutina, cákla skrz stínovou hyenu a udělala louži mezi jeho teniskami. Podle vůně laciný rum.

„Jak se menuješ, kundo?“

„Maria,“ vypálila rychle.

„Pch! Hnusný jméno! Budu ti říkat píčo!“

Metro zpomalilo. Tma za okny ustoupila jasné záři, napřed zablikotala světla v koridoru a pak se objevila stanice.

Rebeka seděla hned za kabinou řízení, a tak viděla celé nástupiště – pár lidí, které přijíždějící souprava nechala daleko za sebou, jakousi dívčinu s kufrem, vysokou mužatku s pudlem…

Skřípění brzd. Metro zastavilo.

Nástupní můstek u jejich vagónu zel prázdnotou, nikde nikdo.

Rebeka rychle zhodnotila své možnosti.

Vyrazit ke dveřím nepřicházelo v úvahu – pořízek seděl hned naproti ní, kolena široko od sebe. I kdyby se kolem něj nakrásně zvládla protáhnout, v uličce ňafala jeho vzteklá hyena. A motýlek v jeho pravici značil, co by se mohlo stát, kdyby se jí pokusila zkřížit cestu.

Polkla a jen hořce sledovala, jak se ze soupravy vyřinuli lidé, sotva se dveře otevřely. Hispánský páreček, babka, chlapík od tyče, Balkánky, ti všichni rychle

přebíhali do zadních vagónů nebo mířili rovnou k eskalátorům.

Rebece ale najednou poskočilo srdce. Uviděla, jak dolů po schodišti sbíhá policista. Zářivě modrá uniforma městské hlídky se nedala s ničím splést, bral schody po dvou a očividně si nechtěl nechat metro odjet.

„*Výšiny. Příští stanice Tetřinská.*“

Policista už sprintoval po nástupišti.

Pět kroků.

Čtyři.

Pronikavý výstražný tón.

Rebeka zatajila dech.

Doběhl ke dveřím ve chvíli, kdy se zasyčením zaklaply.

Policistovy nadávky zanikly v hladkém zvuku rozjezdu. Vagón se dal znovu do pohybu.

„Hej! Hej, píčo! No tak, mluvim na tebe!“ Mladík jí zamával před obličejem flaškou, jako by chtěl zdůraznit, že se Rebeka ocitla ve vagónu sama s démonem posilněným alkoholem.

„Zírej!“ Pozvedl pravici. Na to, že z něj táhl alkohol, měl pozoruhodnou koordinaci pohybů. Balisong zasvištěl, jak se otevřel a zase zavřel během několika sekund.

„Působivé,“ zhodnotila s rostoucí hrůzou.

„Působivý, pch! Všechny ste stejný krávy!“

Z těla hyeny bublavě vypučela další hlava. Vybuchla v rudých cárech mlhavé krve, zatřásla se jako epileptik a pak rozevřela tlamu. Z hrdla jí vyšel vzteklý novorozenecký řev.

Rebeka polkla.

Jeho vztek rostl.

Dobře, budu to muset zkusit jinak.

Nenáviděla vysávání, ale uvědomovala si, že jí nic moc jiného nezbývá, pokud nechce zkusit své šance proti noži.

Uměla to dobře, dělala to prakticky denně v kanceláři s uplakanými chudáky a lidmi, kteří raději chodili k ní než do lékárny pro antidepresiva. Jenže tam na to měla čas a klid. A nešlo jí o krk. Navíc byl podstatný rozdíl ve vysávání z člověka, který se tomu sám ochotně otevře, a člověka, který o to nestojí – už nejednou četla v černé kronice, jak to empat v řadách policejních vyjednavačů podělal.

Polkla.

„Píča," zamumlal znovu. „Všechny jste píče. Debilní otázky, debilní kecy… Já vám všem ukážu, pche! Prej lůzr!" Zhluboka si přihnul z lahve a znovu zatočil nožem.

Jejím rukám nevěnoval pozornost, a tak je pomalu převrátila dlaněmi vzhůru.

Jdeme na to.

Nadechla se a pohlédla mu do očí. Dravě.

Všechny jste píče…

Všechny…

Všechny…

Uviděla tvář. Výrazná červená rtěnka, obočí domalované tužkou tak, až dívka vypadala jako dvojnice Fridy Kahlo, temné hnědé oči, okrová pleť a jméno – Alice.

Rebeka zaryla hlouběji.

Uviděla růžový župan, pod ním odhalená prsa, síťované punčochy a do rozkroku zařízнuté černé kalhotky.

Alice měla v ruce cigaretu a pod očima jako panda rozmazanou černou řasenku. Šermovala rukama, a jak se jí vyhrnul rukáv, Rebeka si všimla fialových modřin na pažích i rudých zanícených vpichů na žíle. Strkala do muže před sebou a ječela, až jí od úst odletovaly sliny. Dech jí páchl acetonem.

Vypadni, vypadni, vypadni pryč…

Lůzr…

Smažka…

Zkurvený budižkničemu…

Vypadni…

Řvala nadávky a postrkovala ho pryč z otevřených dveří.

„Ne! Ne, Karle!" křičela tak afektovaně, až Rebeka konečně uslyšela její hlas. „Už se nevracej, slyšíš? Vypadni! Vy-pad-ni!" slabikovala a prala se s ním o dveře, které on ne a ne pustit.

Jeho vztek vzrostl. Prudce škubl dveřmi.

Hrana zasáhla Alici do tváře. Křupnutí, žena se zapotácela a upadla. Z rozbitého nosu jí crčela krev. Zvedla k němu oči, teď plné strachu, ale on se nezastavil. „Ty píčo! Co si to dovoluješ ke mně? Ke mně?! Kundo!"

Kopl do ní.

Pak znovu.

Schoulila se.

„Pomoc! Pomoc! Andreji, pomoc!" začala ječet.

Kopl by potřetí, ale v té chvíli ho někdo chytil za mikinu, zvedl ho do vzduchu a mrštil jím do chodby.

Rána – bolest.

Karl zvedl hlavu.

Ten, kdo ho odhodil, bylo obrovské hovado ověšené řetězy. Na ruce boxer a ve tváři dost jizev na to, aby bylo poznat, že s ním umí zacházet.

Karl se sebral ze země. „Píčo! Já ti ukážu!“ vřískl, ale jakmile se Andrej pohnul jeho směrem, rozběhl se smykem ke schodišti…

„Vlak přijíždí do stanice Tetřinská.“

Rebeka sebou trhla.

„Tohle je moje stanice,“ řekla.

„A co je mi po tom, ty kundo?“ vyjel na ni mladík. „Vystoupíš, až ti já řeknu!“

Pátá hlava hyeny zavrčela. Chtěla krev.

Rebeka se nadechla. Srdce měla až v krku. „No tak, Karle,“ řekla tiše. „Já nejsem ta, které chceš ublížit. Ani se Alici nepodobám a to, že někoho zabiješ v metru, jí neublíží. Ty skončíš akorát v base a nikdy se k ní nevrátíš, přesně jak chtěla. Vážně jí chceš dopřát tohle zadostiučinění? Chceš, aby vyhrála?“

Zíral na ni alkoholovým oparem v šoku a nejistotě, jestli skutečně promluvila ona, nebo jeho podvědomí.

Hyeny ztichly.

Kvílení brzd zpomalujícího metra.

Rebeka polkla.

Metro zastavilo.

„Tetřinská. Příští stanice Spalovny.“

Chlapík dosud schovaný za složenými novinami vstal a došel ke dveřím. Zmáčkl tlačítko, ozvalo se tiché pípání a skřípění, jak se otevřely.

Rebeka roztřeseně vstala. Dívala se Karlovi pořád do zmatených očí.

Zíral na ni prázdným pohledem jako pod vlivem hypnózy. Neodvažovala se sáhnout do jeho mysli, neodvažovala se zkusit nic víc, jen udělala pomalý krok k uličce.

Druhý.

Hyeny se nehýbaly.

Míjela Karlovo koleno. Otřela se o jednu z hyeních hlav.

Mladík najednou zamrkal. „Kam… kam si myslíš, že jdeš, ty píčo? Hej! Co to na mě zkoušíš?! Kdo ti řek moje jméno?!“

Byla připravená. Vyrazila jako napnutá pružina. Prorazila skrze rudé hyeny, rozběhla se ke dveřím.

Výstražné pípání a červené světlo značily, že se vlak chystá odjet.

Jestli to nestihnu, jsem mrtvá.

Dveře se začaly zavírat.

„Ty kundo!“

Slyšela řev obludy, která se urvala ze řetězu. Karl ječel nadávky, jeho vztek bobtnal a žhnul a cítila z něj jediné slovo.

Zabít!

Zabít!

Něco zasvištělo vzduchem.

Škvíra ve dveřích byla menší a menší. Rebeka se smykem vyřítila ven. Hrana jí drbnula do ramene, těsně vedle hlavy se roztříštila hozená lahev. Cosi ji škráblo na líci.

Vyjekla, ale nezastavila. Potácivě vypadla z metra na nástupiště, udeřila se tvrdě do dlaní. Odrazila se od nich, nehty sjela po mramorových dlaždicích a vrhla se ke schodišti. Eskalátor byl rozbitý, popraskané červené světýlko oznamovalo, že člověk musí po svých. Doběhla k němu, chytila se madla.

Uslyšela odjíždějící soupravu, riskla rychlý pohled na nástupiště.

Spatřila už jen zadek mizejícího vlaku. A prázdno.

Nikde nikdo.

Nepronásledoval ji.

Nestihl to.

Zastavila se, nohy se jí podlomily, a tak se jen zapřela a posadila na krajní schod rozbitého eskalátoru. Třásla se po celém těle. V ruce křečovitě svírala kabelku a chtělo se jí zvracet. Necítila vůbec úlevu, do krku se jí valila jen hrůza a strach.

Vzlykla.

Věděla, že by měla vstát. Osamělá žena sedící na schodech si koledovala o potíže, zvlášť tady, ve Visegrádské čtvrti, kde se to hemžilo ruskými pasáky a bosenskými dealery.

V hlavě jí znovu probleskla vzpomínka na zkrvavenou ženskou tvář.

Byla to Alice?

Nebo Lea, které si její manžel přál ublížit?

Jejich obličeje jí zakroužily před očima a slily se v jiný, její vlastní, pokrytý krví a modřinami. Dívala se na sebe samu, hnědé oči na ni zíraly z prasklého

zrcadla – její vlastní, a přece cizí. Ten pohled, ta tvář, tak známé, a přece tak vzdálené jako obrázek v knize…

Kdo je to?

Kdo jsem?

Ucítila v sobě pocity, které jí nepatřily, a ruce se jí rozklepaly ještě víc.

Rebeka, Rebeka, Rebeka, jsem Rebeka, jsem Rebeka, opakovala si jako mantru a stiskla zuby. Ruce se jí třásly, tělo se chvělo.

Donutila se zvednout. Přiměla se sevřít jindy pohyblivá madla.

Zatočila se jí hlava.

Rebeka. Jsem Rebeka.

Vykročila po nepříjemně vysokých stupních rozbitého eskalátoru. Kovově jí zaklapaly pod nohama.

Jedna, dvě, tři…

Šla. Nutila se k pohybu, opakovala si své jméno, dokud nevyplňovalo celý její svět.

S každým krokem cítila, jak se její nervozita a strach rozpadají.

Dvanáct, třináct…

Schodů bylo devětatřicet a u východu ji ovanul vlhký studený vzduch. Zhluboka se nadechla. Třes ustával. Krvavé vzpomínky a hnus a špína dneška zůstaly v podchodu metra.

Strach zatlačila hlouběji.

Sáhla si do kapsy a ucítila slabou úlevu, když prsty nahmatala klíče. Vykročila.